

fructu; jura etenim, quæ non diffidunt quoad personam, nec diffidere videntur quoad bona; hoc idem evincitur ex l. *Generaliter* 5 et l. *Hac edictali* 6, cod. *De secundis nuptiis*.

(7. Nec valet obijcere, quod sicuti mater transiens ad secundas nuptias privatur jure educationis, et tutelæ filiorum prioris matrimonii, ita pater transiens ad secunda vota debet privari usufructu honorum filiorum prioris matrimonii. Non valet, inquam, quia non currit paritas quoad hoc de matre et patre; mater enim nec habet filios sub sua patria potestate, nec gaudet usufructu in eorum bonis, sed solummodo exercet munus tutelæ, quod est quid diversum a munere patriæ potestatis, et cum ipsa quodammodo transeat sub potestate secundi mariti, non est æquum, quod filios prioris apud se retineat: quæ omnia considerari non possunt in patre transeunte ad secundas nuptias.

(8. Pater non potest beneficium habere in una ecclesia, et filius in alia, quando ambæ sunt sorores, ita ut residens in una censeatur in alia residere, quarum aliquæ reperiuntur in Hispania. Sac. congreg. Concil.; apud Nicol. Garciam, *De benefic.*, part. vii, in addit. ad c. 3, nu. 75; et Barbosa, in *Summa Apost. dec.*, verb. *Pater*, n. 3. V. in fine, n. 23.

(9. Pater et filius possunt celebrare in eadem ecclesia. Sac. congr. Concilii, sub die 31 Jan. 1603; apud Sellium, in *Selectis canonicis*, c. 92, n. 7; Barbosa, *loc. cit.*, n. 4.

(10. Pater legitimus nulla indiget dispensatione ad obtinendum immediate beneficium filii; licet filius, quamvis legitimus, dispensatione egeat ad obtinendum immediate beneficium patris. Sac. congregat. Concil., apud Nicol. Garciam, *Addit. ad dict.*, part. vii, c. 3, n. 29; et Barbosa, *loc. cit.*, num. 5 et 6.

(11. Pater enim non prohibetur obtinere immediate beneficium filii sui legitimi. Sac. congr. Concil., sub die 30 Maii 1602, et in *Maceraten.*, 18 Novemb. 1628; apud Sellium, c. 92, n. 8; et Barbosa, *loc. cit.*, n. 7.

(12. Pater, reclamantibus filiis, etiam minoribus, uxore mortua, potest professionem in aliqua religione emittere. Sacra congregatio Concilii, in *Casalen. educationis filiorum*, 26 Augusti, et 26 Decembris 1719; de qua late Ursaya, tom. IV, part. 1, disceptat. 15.

(13. Pater, qui dormiens in lecto, filium suffocavit, efficitur irregularis propter culpam vel negligentiam, quæ homicidium præcessit, ut est textus in cap. *Quæsitum*, et ibi DD. *De penit. et remiss.*; cap. *Consulti* 2, q. 5; cap. ult. cum ibi notatis, *De vis, qui filios occiderunt*; Fagnan., lib. v *Decret.*, in c. *Si constiterit* 12, *De accusationib.*, n. 39; Silvester in verb. *Homicidium*, n. 15, in 23 *Quæstion.*, et alii passim.

(14. Pater percutiens filium in sacris constitutum excommunicationem incurrit,

ut efficaciter probat textus a contrario sensu, in c. *Cum voluntate*, § fin. *De cent. excommunication.* Cum enim percutientes correctionis causa propinquos inferiorum graduum, id est minorum ordinum, in sententiam excommunicationis non incidant, ut ibi deciditur, utique a contrario sensu in hujusmodi excommunicationem incidunt, qui percutiunt propinquos superiorum graduum, id est in sacris constitutos, et ita videtur sentire ibi glossa final. et tenent expresse Hostiens., n. 13; Butrius, n. 25; et Abbas, n. 8, vers. *Item quoad percussorem*. Idem firmant Hostiens., in c. *Indecoram* 3, De ætat. et qualit., n. 8, vers. *Item quoad nimiam violentiam*; Jo. Andreas, n. 13, vers. *Item quoad violentiam*; Fagn., n. 48, et ipso teste, reliqui omnes.

* Sed vide *Addit. Casin.* ad v. *MAGISTER*.

(15. Immunitas duodecim filiorum non conceditur patri propter adoptivos; si enim per statutum, seu constitutionem dispositum sit, quod pater habens duodecim filios, gaudeat immunitate quoad onera communia, ut in statu Mediolanensi, et pluribus aliis provinciis habetur concessum, ne nimio gravamine in alendis tot liberis prematur pater, qui in procreatione tot liberorum sic favorabilis videtur reipublicæ, ut nolatur per textum in leg. *Cum ratio naturalis* 7, et § *Si plures filios*, ff. *De bonis damnator.*, et leg. 2, c. *De indicta viduitate*; tunc si pater non habeat complementum filiorum duodecim, nisi computatis adoptivis, talis immunitas eidem non competit. Arg. leg. *Sextum* 2, ff. *De vacatione et excusatione munerum*, § *Adoptiv. filii*, ibi: « Adoptivi filii in numerum non proficiunt eorum liberorum, qui excusare parentes solent; » et Inst. *De excusationibus tutorum*, in princ., ibi: « Sed adoptivi liberi non prosunt; » Rosignol., *De patr. potest.* discept. 2, c. 10, n. 4, et alii communiter.

(16. Immunitas duodecim filiorum patri concessa non tollitur per emancipationem aliquorum ex filiis. Roland., cons. 52, n. 5, vol. 2; Menoch., consil. 486, n. 6; Rosignol., *loc. cit.*, discept. 6, cap. 23, n. 3, ubi pluribus adductis testatur de comm.

(17. Nec talis immunitas tollitur ex nuptiis filiarum, licet enim plures ex filiabus nubant, non cessat privilegium in patre duodecim liberorum, ut definitur « excellentissimus Mediolani senatus per litteras patentes in casu Joannis Petri de Mutina dicti Othonæ, » die 7 Maii 1552, teste Rosignolo, *loc. cit.*, n. 5.

(18. Item nec talis immunitas tollitur per professionem aliquorum ex filiis in religione. *Communis*, teste Rosignolo, *loc. cit.*, n. 6.

(19. Alia, *Vide* verb. *FILIUS, PARENTES*.

(20. Pater an et quando teneatur ad restitutionem mutui sine suo consensu accepti a filio? *Vide* verb. *MUTUUM*, a. n. 1 ad 19.

(21. Patris iniquitas transfundi potest in filium quoad penam seu punitionem temporalem, non quoad culpam seu defectum moralem; quoad penam quidem, ut expo-

nunt SS. Patres. *Exodi* c. xx, vers. 5: *Visitans iniquitatem patrum in filios in tertiam et quartam generationem*; et idem c. xxxiv, vers. 7, ac n. xiv, vers. 18, ut etiam multoties Deus propter unius peccatum populum totum punivit; ita lib. II *Reg.* xxiv, 15, propter Davidis peccatum pestem in populum Israeliticum immisit in tantum, quod tribus diebus septuaginta hominum millia mortui sunt; imo id etiam quandoque contigit propter privati hominis peccatum; sic *Josue*, vii, accidit propter furtum Acham filii Charai in Jericho. Præfata tamen dubio procul a Deo præstita sunt, et præstantur sanctissime; siquidem pœna in insonte ordinatur in patientiæ exercitium, virtutumque excitamentum, atque incrementum; accedit, quod *Exodi* cap. xxxiv, 7, nullus apud Deum per se innocens est, proindeque pœna illa in proprii piaculi expiationem cedere potest.

(22. At patris iniquitatem transfundi non posse quoad culpam in filium, patet *Ezech.* xviii, 20: *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur: filius non portabit iniquitatem patris, et pater non portabit iniquitatem filii; justitia justi super eum erit, et impietas impii erit super eum*; et idem *Deuteron.* xxiv, 16; *Regum* lib. IV, xvi, 9; *Paralip.* lib. II, c. xxv, v. 4. Quod si filii Adam nedum malum pœnæ, sed etiam malum culpæ peccati originalis contraxerunt, *Psal.* l. 7: *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum*, etc., et ad *Rom.* v, 12: *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, et per peccatum mors, et ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes homines peccaverunt*: id sane, quia Dei infinita sapientia et voluntate æquissima, fuit Adam totius generis humani caput creatus, tum physice, tum moraliter; ac omnium voluntates in protoparente, tanquam in capite, et principio totius posteritatis, repositæ fuerunt; sicque, ut justitia originalis participanda erat, si supremi Numinis mandatum observasset, ita contrahendum originale, quoties violasset; de quo tamen non plus æquo, et temere explorandum, sed potius firma mente incessanter volvendum, quod justa judicia Domini, et in seipsis justificata; atque non minus grato corde jugiter meditandum, hominem primum, ac in eo omnes peccavisse, et Filium Dei de cœlis descendisse, amictumque carne sanguinem, et vitam in copiosam redemptionem profudisse.

NOVÆ ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(23. Quod ait auctor, num. 8, scilicet non

PATRES (SS.)

SUMMARIUM.

1. Sanctorum Ecclesiæ Patrum nomine latius sumpto venire possunt quicumque primarii Ecclesiæ pastores, ac doctores, etc. — 2. At communi, probatoque Ecclesiæ usu. SS. Patrum nomine pressius accepto, intelliguntur ii, qui post apostolorum

(1. Sanctorum ecclesiæ Patrum nomine latius sumpto, venire possunt quicumque

posse habere beneficium patrem in una ecclesia, et filium in altera ecclesia sororia, id intellige de filio illegitimo. (24. Cæterum filius legitimus non prohibetur habere beneficium non solum in ecclesia sororia, sed et in eadem ecclesia, in qua pater habet beneficium, solumque prohibetur immediate succedere in patris beneficium. *Confer* Murg., *De benefic.*, q. 3, subsect. 2, num. 649.

(25. Quænam vero ecclesiæ dicantur sororiæ, tum quid requiratur ut ecclesiæ possint esse sororiæ, tradit Rota, in *Cæsaraugustana canonicatus*, 2 Julii 1742, *coram eminentiss. Bussio*, (26. ubi quod si proponatur qualitas sororia ad omnes juris effectus, requiritur vel privilegium Apostolicum, vel consuetudo memorabilis; secus vero, si ea proponatur ad simplicem illum effectum, (27. ut beneficiarii unius ecclesiæ possint promiscue interesse divinis officiis in altera.

(28. Ut autem prohibeatur filius illegitimus obtinere beneficium in ecclesia sororia, non est probanda qualitas sororia ad omnes effectus, sed satis eam probare ad effectum illum, ut possint beneficiati ecclesiæ, in qua pater habet beneficium, interesse divinis officiis in altera illa ecclesia. Rota, in d. *Cæsaraugustana canonicatus*, § 2 et 3.

(29. Quod si filius illegitimus jam obtinuerit beneficium in una ecclesia, tunc pater prohibetur obtinere, vel in eadem, vel in sororia ecclesia alterum beneficium. « Ratio hujus est (inquit Murg., *De benefic.*, quæst. 3, subsect. 1, num. 624), quia cum simul post concilium Tridentinum beneficia obtinere nequeant in eadem ecclesia, congruentius erit prohibere patrem, ne acquirat de novo, quam compellere filium ad dimittendum jam quæsitum et possessum. »

RESPONSIO AUCTORIS.

(30. Quod mea conclusio intelligenda sit de filio illegitimo, jam patet ex iis quæ tradidi in verb. *FILIUS*, num. 67, ubi sic expresse conclusi: *Filius illegitimus nequit in ecclesia, ubi pater ejus beneficium habet, vel habuit, quodcumque beneficium obtinere*; id probando ex sacris canonibus et concilio Tridentino, ut *ibi* videre est. Hic autem paucis refero sensum declaration. Sac. cong. Concil. prout refertur a Garcia, et Barbosa, *loc. cit.* Quod autem subjungitur hic ab *Additore*, num. 7, jam tradidi *ibi* num. 10 et 11, ex declaratione sac. cong. Concil.

tempora, his tamen paulo saltem viciniore, aut eminentis doctrinæ, sanctitatisque fama magis celebres, Ecclesiam qua voce, qua libris ad posteros transmissis illustrarunt, ad n. 5. — 4. Scripta, quæ sub SS. Ecclesiæ Patrum nomine circumferuntur, triplicis sunt generis, ad n. 5.—6. De auctoritate rectoque usu Patrum ad n. 18.

primarii Ecclesiæ pastores, ac doctores, qui speciali lumine a Deo perfusi, ac insi-

gni sanctitate conspicui, Ecclesiae plantandae vel salubri fidei, morumque doctrina irrigandae, sedulam magis operam collocarunt. Quo in amplo significato Ecclesiae Patres dici possunt, tum ipsi apostoli, qui viventes in carne plantaverunt Ecclesiam, etiam sanguine suo; tum ipsorum successores episcopi quivis, sapientia, sanetimoniamque singulari illustres, qui suis scriptis eundem in scopum impensius collimarunt, quibus S. Augustinus applicat verba Psalmistae: *Pro patribus tuis nati sunt tibi filii* (Psal. XLIV, 17), id est, inquit S. Praesul, pro apostolis episcopi.

(2. Verum, quia priores illi clarioribus aliis titulis resplendent, et e posterioribus complures ab istorum aetate sunt remotiores, hinc communi, probatoque Ecclesiae usu, SS. Patrum nomine pressius accepto, duntaxat intelliguntur ii, qui post apostolorum tempora, his tamen paulo saltem viciniores, aut eminentis doctrinae, sanctitatisque fama magis celebres, Ecclesiam, qua voce, qua libris ad posterum transmissis illustrarunt: atque ita, exemplo apostolorum, filios quam plurimos in Christo Jesu per Evangelium, ejusque fidei, ac doctrinae legitimam expositionem genuerunt.

(3. Idem etiam Ecclesiae doctores appellantur, neque privati duntaxat, sed universales, ac publici, inter illos proinde venerandi, quos Deus, post apostolos, posuit in Ecclesia doctores: quippe, qui Ecclesiam universam sapientiae, sanctitatisque suae radiis collustrarunt. Sunt tamen ex illis quidam, qui speciali etiam honoris praerogativa, praeceteris nuncupantur Ecclesiae doctores; eo quod, praeter eminentem scientiam et virtutem, qua omnibus, qui in domo Dei sunt, praeluxere, publico Ecclesiae ipsius testimonio pro talibus agniti, ac declarati fuerint: cujusmodi ex antiquioribus Graecis quidem sunt: SS. Basilius, Athanasius, Gregor. Nazianz., Chrysostomus; e Latinis praecipue quatuor: SS. Gregorius M., Augustinus, Ambrosius et Hieronymus, quibus recentius accessere sanctus Bernardus, dictus doctor Mellifluus, div. Thomas Aquinas, et sanctus Bonaventura, hic seraphici, ille angelici doctoris titulo insignis. Doctoris quoque nomen in Ecclesiae precibus obtinent SS. Anselmus, Isidorus Hispalensis, Petrus Chrysologus, etc.

(4. Scripta, quae sub SS. Ecclesiae Patrum nomine circumferuntur, triplicis sunt generis. 1. Etenim alia sunt certo genuina, seu eorum propria, quorum nomine inscribuntur. 2. Alia indubie spuria, vel ex toto, vel ex parte: quia vel librarii ignorantia, aut incuria unum nomen suppositum pro altero; vel ab illo, aut alio, auctore quamvis catholico, ad conciliandum operi pretium, sub nomine celebris alicujus Patris edita: vel denique fraude haereticorum supposita, aut quibusdam, seu insertis, seu expunctis, corrupta, quibus suos errores talipatrocinio tuerentur, aut saltem obtegerent. 3. Alia sunt incerta,

ant dubia; eaque iterum vel ejusmodi, ut, etsi non omnino constet esse genuina, verosimilius tamen habeantur pro talibus, vel istiusmodi, ut quanquam non certo constet esse spuria, sint tamen fidei admodum ambiguae.

(5. In Sanctorum Patrum scriptis, etiam genuinis, duo in primis universim rerum genera occurrunt, de quibus tractant: aliae enim sunt res sacrae, quae maximam istorum lucubrationum partem occupant; aliae profanae, quas identidem, saltem obiter, in decursu immiscent; veluti sunt Quaestiones philosophicae, vel mathematicae, et aliae, quae solo naturali lumine investigari solent. De his posterioribus, utpote ab instituto nostro alienis, id duntaxat advertere sufficiat, quod licet e SS. Patribus plures naturalibus etiam disciplinis egregie fuerint excolti, quia tamen sublimioribus additi toti, inferiores istas quaestiones, ubi nullam cum fidei, morumque doctrinae connexionem habebant, ex proposito non tractarunt, eorum in his determinandis auctoritas fortis non suppeditat argumentum, quam ipsorum perspecta talium materiarum major, vel minor peritia, aut rationis, ab ipsis adductae, robur persuaserit. Deinde, quaestionum sacrarum duae rursus species sunt, quas versant SS. PP. Aliae pertinent ad fidei morumque dogmata: aliae materiam tangunt, salva fidei, morumque Christianorum puritate, inter ipsos orthodoxos controversam. Hujus discriminis meminit S. Augustinus: «Alia sunt, ait, in quibus inter se aliquando etiam doctissimi, atque optimi regulae catholicae defensores, salva fidei regula, non consonant; alia vero, quae ad ipsa fidei pertinent fundamenta.» Est et hoc in SS. Patrum operibus observandum, alia reperiri ad erudiendos Christianos in fide et moribus aut revincendos convellendosque haereticos presse rigideque prolata, alia ad populum dicta pro concione, subinde non sine aliqua exaggeratione oratoribus sat familiari.

(6. Duo committi solent, praecipue ab haereticis, peccata contra SS. Patrum auctoritatem: alii, praesertim cum illos sibi manifestius adversantes experiuntur, eam nimium deprimunt, imo penitus contemnant, uti facere solent Lutherici et Calvinistae: quanquam sicubi specie tenus in aliqua, a contextu decerpta lacinia favere videantur, avide illam pro se arripiant, et cum triumpho ostentent. Ipsi adeo Societiani, ut vel ipsas concilii Niceni de Verbi divinitate decisiones infringant, vel eludant, vetustissimorum Patrum auctoritatem, velut illis contrariam, audacter obtendant. Alii SS. Patrum auctoritatem nimium extollunt, adeo ut vel unum ex illis, velut irrefragabilem, ipsius etiam apertis Ecclesiae definitionibus anteponant; uti faciunt Janseniani, qui S. Augustini auctoritati adeo tenaciter adherent, ut ejus, uti praetendunt doctrinam, ab ipsis haud secus ac olim ab Adrumetinis quibusdam monachis, aliisve male intellectam, omnibus Pontifi-

cum decretis, etiam ab universa Ecclesia orthodoxa receptis, ante habeant.

(7. Quid haec in re catholicum virum sentire deceat, ut explicemus, primum, generatim loquendo, magna semper fuit in Ecclesia SS. Patrum quoad res ad fidem, moresque spectantes auctoritas. Primum, quia semper habiti sunt ab orthodoxis omnibus tanquam orbis magistri, qui propius e fonte fidei morumque dogmata hauserunt, coevi testes antiqui spiritus Ecclesiae, ejusque doctrinae ac disciplinae; fidei custodes Apostolicarum traditionum, quas vel a majoribus, qui apostolorum temporibus viciniores fuere, acceperunt, vel in synodis, quibus interfuere, didicerunt. Deinde quia propterea CC. et SS. pontifices, quoties de traditione, aut Scripturarum expositione actum fuit, Patrum mentem ex ipsorum monumentis solerter indagarunt, ac, saltem ubi uniformis fuit, secundum illam, sententiam tulerunt. Sic *Ephesinum*: «In tali sensu, inquit, SS. PP. fuisse comperimus.» *Item*: «Sequentes itaque SS. Patrum confessiones, et intentioni eorum aequis vestigiis insistentes, profitemur,» etc. Et *Chalcedonense*: «Sequentes igitur SS. PP. docemus,» etc. *Iterum*: «Haec est fides Patrum,» etc.; utque de caeteris conciliis nihil memorem, quae in suis decretis formandis semper ad PP. eorumque effata respexere, Justinianus imp. in concil. *Constantinop.*: «Sequimur, inquit, in omnibus SS. PP. et doctores S. Dei Ecclesiae, id est Athanasium, Hilarium, Basilium,» etc. Demum ipsimet SS. PP. posteriorum saeculorum in rebus fidei et morum soliti sunt anteriorum sententiam ex ipsorum scriptis sedulo explorare, et libenter sequi; probe memores illius sapientis Oraculi: «Sapientiam omnem antiquorum exquiret sapiens... narrationem virorum nominatorum conservabit.» Hinc merito sunt explodendi novatores illi, qui SS. illos doctores superbe fastidiunt, vel impie aspernantur; e quibus Lutherus, pro more suo, impudentissime effutire non erubuit: «Non curo mille Augustinos, mille Cyprianos,» etc. Contra SS. PP. etiam calamum effrenem strinxere Rivetus, et Dallæus Calvinianus, l. *De usu Patrum*, quem redarguit Natalis Alexander. Speciatim S. Augustin. petulantissime aggressus est, sub ementito nomine Joannis Phereponi latitans, Leclerc, quem egregie confutavit, pariter sub assumpto Lamindi Pristandi nomine tectus, Cl. Muratorius, l. *De ingen. moderat. in negot. religion.*

(8. Deinde singuli e SS. Patribus non habent irrefragabilem auctoritatem in quaestionibus fidei et morum dirimendis. 1. Quia nulli legitur singulis appromissa S. Spiritus assistentia, neque necesse est, ad conservandum fidei depositum, eam cuius illorum esse promissam. 2. Quia liquido constat ex Historia ecclesiastica, quosdam illorum nonnulla docuisse, quae postea fuerunt improbata ab Ecclesia, uti jam saepius diximus de opinione S. Cypriani, quoad rebaptizandos haereticos; idemque patet in quorundam

aliorum opinacionibus de Millenario Christi in terris regno, et differenda sanctorum animarum beatitudine. 3. Quia ex ipsis SS. Patribus quidam expresse scribunt, nolle sibi irrefragabilem auctoritatem attribui; nam, praeter S. Hieronymum apud card. Gotti, S. Augustinus ad Hieronymum scribens, «Solis, inquit, iis Scripturarum libris, qui jam canonici appellantur, didici hunc timorem honoremque deferre, ut nullum eorum auctorum scribendo aliquid errasse firmissime credam. Alios autem ita lego, ut, quantalibet sanctitate doctrinaque praepoleant, non ideo vero putem, quia ipsi ita senserunt; sed quia mihi, vel per illos auctores canonicos vel probabili ratione, quod a vero non abhorreat, persuadere potuerunt.» *Et iterum*: «Neminem velim sic amplecti omnia mea, ut me sequatur, nisi in iis, in quibus me non errare perspexerit: nam propterea nunc facio libros in quibus opuscula mea retractanda suscepi, ut nec me ipsum in omnibus me secutum fuisse demonstrem.» Addit alibi, omnia episcoporum et doctorum scripta, sola excepta S. Scriptura, posse reprehendi, non tamen temere, et per quemlibet privatum doctorem; sed «per sermonem forte sapienterem cujuslibet in ea re peritioris, et per aliorum episcoporum graviorem auctoritatem, doctoremque prudentiam, et per concilia.»

(9. Ex his tria fluunt corollaria. Primum est, hallucinari Jansenianos, dum unius S. Augustini auctoritatem, quem, omnium fere haereticorum more, a se stare perperam buccinant, ipsius Ecclesiae auctoritati anteferendam praedicant; etenim recte quidem Vasquez ait S. Augustinum in materia de gratia et praedestinatione inter caeteros Ecclesiae PP. non aliter quam sol. inter minora sidera praefulgere. Et Suarez, ejus sententiam semper esse praefendam, nisi cum major Patrum, aut Ecclesiae auctoritas obstare videtur, quod raro, vel nunquam continget. Attamen ejus auctoritas non est irrefragabilis, nisi quoad puncta a CC. et Pontificibus approbata ut vera, quae habentur in Ep. Coelestini I ad Epp. Galliae; unde idem Pontifex ait se non asserere profundiores partes quaestionum, quas Augustinus, et alii pertractarunt, qui haereticis restiterunt. Merito igitur damnata ab Alexandro VIII. fuit haec propositio: «Ubi quis invenerit doctrinam in Augustino clare fundatam, illam absolute potest tenere, et docere, non respiciendo ad ullam Pontificis bullam.»

(10. Alterum corollarium est, culpandos quoque merito esse novatores alios, qui ex humili illa S. Augustini, et aliorum Patrum, se errori obnoxios esse; candide agnoscendum confessione, ansam arripiunt, quaelibet illorum scripta vel effata, novis suis erroribus adversantia, temere et impudenter carpenti, suggillandi, aspernandi. Audiant hi eundem S. praesulem, cujus auctoritate, ad hanc ipsam spernendam improbe abutuntur, postquam humiliter dixisset, se in omnibus suis litteris non solum pium lectorem, sed